

Sezona
1902./1903.

„Glasbena Matica“
v Ljubljani.

12. leto ☉
☉ rednih
koncertov.

V sredo, dne 3. decembra l. 1902.

v zgornji veliki dvorani „Narod. Doma“

KONCERT

pod vodstvom koncertnega vodje gospoda M. Hubada.

Sodelujejo: gđc. Mira Dev (sopran), gđc. Marija Glivarec, operna pevka slovenskega gledališča (alt), gospodje Adolf Dobrovolný, režiser slovenskega gledališča (deklamator), Janko Kersnik (tenor), Ivan Završan (bariton) in Anton Dečman (bas), pevski zbor „Glasbene Matice“ in orkester c. in kr. pešpolka št. 27.

VZPORED:

ZLATOROG,

planinska pravljica, zložil Rudolf Baumbach, poslovenil Anton Funtek, za zbor, samospeve in orkester zložil Albert Thierfelder. Op. 8.

Jerica	-----	Sopran.
Špela	-----	Alt.
Lovec	-----	Bariton.
Čatež, gozdni škrat	-----	Tenor.
Sologlas	-----	Bas.

Deklamator.

Začetek točno ob osmih zvečer.

Cene prostorom: Sedeži po 4 K, 3 K in 2 K; stojišča po 1 K 20 h, za dijake po 40 h. — Vstopnice se dobivajo v trgovini gospoda J. Lozarja na Mestnem trgu in na večer koncerta pri blagajni.

Besedilo zborom in samospevom po 20 h istotam.

Besedilo

zborom in samospevom „Zlatoroga“.

Št. I. Zbor.

Ovila noč krog belih je kron
Meglo na Triglavu gori;
Nevoljna zdaj zapušča svoj tron
In zvezde drhtijo v zori.
Ognjen črez robe kipečih skal
Dviguje se solnca žar svetel;
V njem mora noč umreti.

Na kosmov sto megleni ovoj
Lahko se deli in vlažno
In kot plašan golobji roj
Beži pred vjedo vražno,
Meglice spuščajo se v beg
In zlato Triglavu zablisne sneg
Na temenu kraljevem.

Rosico otresne bor ravan
Z lišajne sive brade,
Iz nežnih sanj pa se cvet rosan
Zbudi trobentice mlade.
Predrzni svedrec pa dekle
Poljublja preprosto, ljubó,
Ki jej ime je murka.

In vitez sleč ljubak in mlad
Šepeče z mladostno očnico,
Opravljen rdeče kot v sam škriat,
Poljublja jej glavico.
Iz dalje zré ga dragoljub,
Pač rad bi laskal z onim vkup,
A čast mu brani bliže.

In kar peruti ima, nogé,
Začenja veselo gibanje.
Od rosnih peresec metulji hité
Navzgor tja do luči jutranje.
Na kamenu greje se pisani gad,
Takole se vselej pač solnči rad,
Nad njim pa brenčijo hrošči.

In sredi gozda droben spev
V nebo pošilja zeba
In z njim potoka šumlja odmev
Kot daljno petje z neba.
Gozdar zeleni, detal vmes
Pa kljuje, trka v smolni les
In glasno takt nabija.

A gori, kjer dviga pečevje se v zrak,
Kjer steza nobena ne zna se,
Tam vije police srebrni se trak,
Tam jadrna koza se pase. —
Tako prirodo je sen nocoj
Okrepčal in po njej pokoj
Kraljuje v jutru zornem.

Št. 2. Bassolo.

Tam gori v zraku kaj plava prosto
Dol v vedno ožjem krogi?
Oh, divji ropar je, jastreb to!
Zdaj skrijte se, ptiči vbogi!
Lisjak po hosti se plazi zvit,
Prihuljen na drevo ždi bistrovid,
Z njim volk preži na žrtve.

In kvišku drzno se spenja mož
Med sivimi skalami,
On nosi v desnici nabrušen nož,
A puško ima na rami.
Kdor more, zdaj beži v varen kraj!
Končan je mir, v gorah sedaj
Prične se ljuto klanje!

Deklamacija in melodram.

Št. 3. Romanca.

Špela: Pri viru Anka cvetna stoji,
A Janez spenja se k njej s čeri;
Na rami kozla ima z višav,
Pozdravlja jo in klobuk vihti,
Klobuk s planinskim cvetjem.

Smejoč mu Anka poda rokó:
»Povej, kaj prinašaš z gorá s sebo?
O svedrec le in sliča cvet
In le očnice in le obstret
In nič Triglavskih rožic?«

Odkíma Janez in dé tako:
»Gorjé, kdor trga rožo to!
Iz zlatorogove krvi
Ti redki cvet samo kali,
Rudeči cvet triglavski.

»In če mi ne prineseš rož,
Pa milil se z menoj ne boš.
Oj z Bogom, Janez, z Bogom ti!
To Anka dé in ga pusti.
In lovec gré na vrhe.

Oj, Anka, zakrij si obraz rosan,
Saj Janeza ne bo na plan,
Z gorá ne bo ga k tebi več,
Kraj skal leži in cvet rudeč
Drži v rokah premrlih! —

Od tega mnogo let mini,
Ob vodi Anka kot prej stoji.
In ko jej lovca uzre okó,
Smehlja se blazna in prosi tako:
»O, daj mi rož triglavskih!«

Melodram.

Št. 4. Zbor.

Mati noč na goro gre
V plašč meglen odeta;
Z roso cvetke se pojé,
Roj ptic nočnih leta.
Zvezde bdé, iz neba zroč —
Lahko noč!

Kar pred solncem v kraj beži,
Tu zdaj v gozdu biva;
Na položju brez skrbi
V snu pastir počiva.
Belih žen ga čuva moč —
Lahko noč!

Kar vas plaši, bega kdaj,
Vse navzdol vrzite;
Če je v srcu sreče kaj,
Modro jo ohranite,
Da spet vziđe dan smejoč —
Lahko noč!

Deklamacija in melodram.

Št. 5. Zbor.

Zdaj struna vriska
In luč drhti,
Piščal zdaj poje
In pod grmi.

Kdo v sobi prostrani drevi takó,
Kot listje bi v vetru plesalo?
Iz trentske doline je lovec to,
Ki tu pleše z Jerico zalo.
Srce mu igra, oko iskri —
Lovec, lovec, čuvaj se ti! —

In obraz zarudel mu je čez in čez,
Ko strastno mladenki šepeče:
Lovec: Jaz tebe sem prosil drzno na ples,
Nikar ne zavidaj mi sreče!
Saj hitro, prehitro ples ta mini.
Zbor: Lovec, lovec, čuvaj se ti! —

Potihnejo gosli, šeptaje mu dé:
Jerica: »Če enkrat sem mater slušala,
In prvič šla plesat iz volje prosté,
Pa še drugič bom s tabo plesala
In tretjič, četrtrič — in cele noči!«
Zbor: Lovec, lovec, čuvaj se ti! —

Zdaj struna vriska
i. t. d.

In zopet objame jo presréno,
Deklece to nežno razcvelo,
Življenje iz diha mu veje gorko
In boža nje kodrasto čelo.
S plamenom ogenj tleči plamti.
Lovec, lovec, čuvaj se ti! —

Kdo gleda plesalca, plesalko tako?
Kdo stiska srdito obrvi?
Planinka je s Komne užaljena to,
Glej, ustni si grize do krvi
In kot blisk ponočni jej pogled iskri.
Lovec, lovec, čuvaj se ti! —

Zdaj struna vriska
i. t. d.

Št. 6. Moški zbor in baritonsolo.

Zbor: S položja doli v dolinski vrt
Lovec gleda, na palico oprt,
Pod sabo vidi črne
Propade, v njih Soča valove srebrne
Drevi, Cerkev in hišic prijazni zidovi
Mu zró kot beli iz trave cvetovi.
Nad sabo vidi siv oblak
In ptice gorske in sinji zrak.

Lovec: »Dnes ne prihajam lovit na vrhé;
Bodite mirne mi, srné in kozé!
Tu v prsih kipi od veselja mi kri;
Zavrisniti moram, da se kri umiri.
Čujte me, gore, kličem vam tu:
Kako sem srečen! juhu! juhu!«

Zbor: Zakliče lovec in glasno sedaj
Odmeva sreča mu mlada nazaj!

Pogozdni duh pa, poredni
Prezviti stari kozjenogi
Čatež na solnčnem pologi
Brado si gladi in pači obraz,
Dobrovoljno reži se na glas:
Čatež: »Kozam in srnam velika ni stiska,
Če lovec glasno na gorah vriska.
Mladič zagoreli, ki uka tam,
Ostavlja gotovo baš vinski hram,
V vinu razum mu izgubljen je,
Ali pa morda — zaljubljen je!«

Lovec: »Dnes ne prihajam i. t. d.

Zbor: Zakliče lovec i. t. d.

Št. 7. Ženski zbor in sopransolo.

Zbor: Če zvon se zgodaj v nedeljo glasi,
Trgajo klinčke dekleta v vasi.
Nageljni rdeči na steblih zelenih
Kipé pri hišah iz čaš rumenih.

Jerični nageljni časa mnogo
Gledajo doli z brezglasno togo,
Venejo v boli sami zasé;
Cvetje jej lepše krasi lasé,
Cvetje, ki gori kali ljubo,
Kjer vrhe skalne poljublja nebo.

Jerica gleda v zrcalu lice,
V lasce pa devlje nežne očnice;
Jerici ustna krasi nasmeh,
Nežno iz usten glasi se teh:

Jerica: »Kje deklíči so kot jaz?
Kje jih diči tak redek kras?
Kje na svetu fantič je tak,
Da bil bi mojemu lovcu enak?
Kdo v dolini smé reči to,
Da ljubi dekletce ga bolj lepó?
In kdo s pogorja pa do morja
Tako je srečen, kot sva — midva?«

Zbor: Zvonov cerkvenih čuj glase srebrne!
Dekle od zrcala plašno se obrne,
Pred dično sliko Marije na mah
Pobožno Jerica zgrudi se v prah
In kras očnic si vzame iz las:

Jerica: »Naj dam ga Tebi srebrni kras!
Ti mati čista, Ti deva sveta,
Oj ne zavrzi me dekleta!
Navzdol iz neba, kjer zvezde goré,
Poglej prijazno na njega, na mé!
Oj deva sveta, polna dobrote,
Ti vodi milo njegove pote,
Ti meni devi odpusti to,
Da sem preprosta in — srečna takó!«

Št. 8. Ženski zbor in altsolo.

Zbor: Na sredi gozda potok šumi,
Ondi samotna Špela sedi.
Čelo drhté podpira rosnó,
Britke po glavi misli ji vró.

Špela: »Mar si rojeno meni na bol,
Sinje očesce pod mano dol?
V svilo ogrinjay se mehko bogato,
Bahaj in diči z opravo se zlato,
Bodi dovolj ti ta prazen čar —
Po cvetih planinskih ne sezaj nikar!

Kaj pač je orla zvabilo z gorovja?
Kaj li je bilo vladarju skalovja,
Da je zapustil meglene čerí,
Da kot golobec ječi, grlí?
Š smehom zrla bi mu v okó,
Če ne bolelo srce bi takó!

Presilno žene strast ga le k njej,
Pogledov zame nima odslej.
Gospa je ona, jaz dekla le,
Uboga Špela, gorjé mi, gorje!

Duhovi nočni, odprite zapah,
Dajte mi priti k zakladu v gorah!
Dušo vzemite, samo do globin
Pot mojo vodite, tja v Bogatin!

Postavim graščino si od zlata,
V graščini vladam kot zlahтна gospa.
Rubine blesteče nosim v laséh,
Demante svetle imam na prsteh.
Grofje in knezi hite koprneči,
Da jih ljubezen moja osreči.
Toda jaz čakam, da pride enkrat
On trkat na duri, ki nima me rad!
Kadar mu dosti bo sinjih oči,
Ali ga ljubica mila pusti,
Takrat domislil bode se Špele,
Takrat bo prišel do hiše bele.
In ko pred mene bo padel v prah,
Takrat mi v slast bo njega strah.
Takrat tresoč se na srce privijem,
Iz ust njegovih sladkosti pijem!*

Deklamacija in melodram.

Št. 9. Zbor.

Razpel je jug peroti
In zletel sém z gora:
»Kraljica je na poti
Iz daljnjih dezela!«

Labodi, lastovice
Krog nje se klanjajo.
Slovesno veternice
V ta god pozvanjajo.

A mrazova sestrice
Glavico klanja zad;
Gorko ji bleda lica
Poljublja dih krilat.

Po logu pa hrastje prastari
Otresajo listjé,
V poldanskem žari
Mušice krog brné.

In tisoč brstij cvete,
Odpira cvet se vsak
In vse bori se in gnete
Za žitje, žar in zrak.

A koder v srcu čutečem
Je sanjal spev droban,
Tam zbuja se v jutru žarečem
In plava v solnčni dan.

Jaz tudi po solnčnem sveti
Poslal bi pesem sladko,
Pa déti moram in peti,
Kako je umrl nekdo!

Melodram.

Št. 10. Finale. Zbor.

Čuješ li juga bučanje nocoj?
Čuješ li treskanje gozdnih boj?
O gorjé mu, kogar v gorah
Vjame ponoči viharja strah!
Žene, molite, molite!

Čuješ li juga bučanje nocoj?
i. t. d.

Jerica vije do krvi roke
Jerici molijo ustne bledé:

Jerica: »Ljubim te, oh Bog vé, kakó!
Tákrat odpusti, tákrat mi samó —
Ljubček moj, vrni se, vrni!»

Zbor: Pride, mine noč dvakrat;
Jug molči, dan sije zlat.
Mnogo na mostu ljudstva stoji,
Spodaj peneča Soča bobni,
Jerica gleda v valove.

V valih grgrajo vrtinci glasno,
Pesem otožno pojó, britkó;
S čelom razbitim vrh vodá
Priplava mrtvo truplo možá,
Jerica, mrtvega poznaš li?

Spela: »Ali poznaš ga —

Zbor: mričca, dejt!»

Divje se Špela obrne k njej:

Špela: »Tebe je ljubil, mene ni,
Drevila v smrt si ti ga, le ti.
O gorjé ti, morilka!
A če bil je v življenju tvoj,
V smrti pa bode edino moj!
Z Bogom mi, gora in polje cvetno.
Solncece jasno in sinjé nebó!
Prosi za mene, Devica!»

Zbor: Reče, pa z mosta se vrže v vodé,
Krilo vihra ji, vihrajo lasjé.
Penast vrtinec na vrh prikipi,
Pesem poročna iz Soče bobni. — —
Sanjajta, spavajta mirno!

